

Sygn. akt VII Ka 856/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Jarosz

Protokolant: st.sekr.sądowy Małgorzata Idzikowska - Oleszczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Częstochowie Macieja Kowalczewskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2018r.

sprawy **M. G. (1)**

c. T. i T., ur. (...) w C.

oskarżonej z art. 178a§1 kk w zw. z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 5 czerwca 2018 r. , sygn. akt III K 219/17

orzeka:

1. zmienić zaskarżony wyrok w zakresie wymiaru kary w ten sposób, że:
 - a. w miejsce orzeczonej w pkt 1 kary grzywny wymierza oskarżonej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 par. 1 i 2 k.k. i art. 70 par. 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy tytułem próby;
 - b. uchyla środek zabezpieczający orzeczony w pkt 5;
 - c. na podstawie art. 72 par. 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżoną do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;
2. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
3. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

o.1.Sygn. akt VII Ka 856/18

o.2.UZASADNIENIE

M. G. (1) została oskarżona o to, że:

w dniu 21 lutego 2017 roku w miejscowości K., woj. (...) na ulicy (...) prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, badanie na urządzeniu typu Alkometr A2.0 wykazało: I badanie – 0.86 mg\l, II badanie – 0.82 mg\l, III badanie – 0.87 mg\l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym

czynu tego dopuściła się będąc uprzednio prawomocnie skazaną za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości mocą wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie sygn. akt. III K 571/14

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 178 a § 4 kk

Sąd Rejonowy w Częstochowie III Wydział Karny wyrokiem z dnia 05 czerwca 2018 roku:

orzeka:

1. uznał oskarżoną **M. G. (1)** za winną tego, że w dniu 21 lutego 2017 roku w miejscowości K., woj. (...) na ulicy (...) prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, badanie na urządzeniu typu Alkometr A2.0 wykazało: I badanie – 0.86 mg\l, II badanie – 0.82 mg\l, III badanie – 0.87 mg \l, zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu , tj. uznał oskarżoną za winną popełnienia przestępstwa z art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie art. 178 a § 1kk wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat
3. na podstawie art. 43a § 2 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzekł od oskarżonej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na podstawie art. 63 § 4 kk zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania w sprawie prawa jazdy nr(...) od dnia 21.02.2017 roku do dnia 05.06.2018 roku;
5. na podstawie art. 93 a § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 93 c pkt 5 kk w zw. z art. 93 f § 2 kk orzekł względem oskarżonej środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień – odwykowej we wskazanej przez Sąd placówce leczenia odwykowego i poddaniu się leczeniu uzależniania od alkoholu , tj. (...) Ośrodka (...) ul. (...) w C. ;
6. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonej oraz Prokurator.

Obrońca zaskarżyła wyrok go w całości.

Wyrokowi temu zarzuciła :

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 kpk, art. 7 kpk, w zw. z art. 440 kpk, poprzez uznanie oskarżonej winną zarzucanego jej czynu przy naruszeniu zasady in dubio pro reo.;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 31 § 1 k.k. poprzez uznanie p. M. G. (1) winną zarzucanego jej czynu i wymierzeniu jej kary, podczas gdy wyniki leczenia szpitalnego pokazały, że w chwili popełnienia czynu była na chora na zaburzenia depresyjno –lękowe w wyniku stresu pourazowego,
3. naruszenie art. 43 a § 2 k.k. w zw. art. 53 § 1 k.k. z uwagi na skazanie oskarżonej na karę grzywny, zapłaty kwoty 5000 zł na (...) oraz zobowiązanie jej do leczenia w Poradni Antyalkoholowej w sytuacji, gdy z zeznań psychologa wynika, że w ciągu 7 miesięcy terapii oskarżonej na Oddziale Psychiatrycznym nie stwierdzono uzależnienia alkoholowego ani skłonności do alkoholu jak również z opinii uzupełniającej biegłych nie wynika, żeby oskarżona spożywała alkohol po 17.10.2017r., co jest oznaką braku uzależnienia.
4. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 427 § 4 kpk poprzez odmowę dopuszczenia wnioskowanych przez obrońcę dowodów w postaci zeznań lekarzy dr ł. i lek. A. M. na okoliczność braku uzależnienia oskarżonej od alkoholu oraz wpływu jej choroby na zachowanie oskarżonej w dniu popełnienia zarzucanego jej czynu, a zwłaszcza wpływu

leków psychotropowych zażywanych przez oskarżoną na jej zachowanie w dniu zaistnienia zdarzenia czyli okoliczności wymagające wiadomości specjalnych,

5. Pominięcie przez Sąd I Instancji dowodów w postaci kart chorobowych oskarżonej, orzeczenia o jej niepełnosprawności, orzeczenia orzecznika (...) potwierdzających chorobę psychiczną oskarżonej od 2014r.

Stawiając powyższe zarzuty wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia, przy przyjęciu art. 31 § 1 k.k. i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu;
2. na mocy art. 440 kpk wniosła o przeprowadzenie przez Sąd II Instancji pominiętych przez Sąd Pierwszej Instancji dowodów w postaci dopuszczenia dowodu z zeznań lek. A. M. i dr Ł.

lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w celu uzupełnienia postępowania dowodowego przez Sąd I Instancji poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze (w pisemnej apelacji wskazano o srodku karnym, co sprostował na rozprawie Prokurator) na niekorzyść oskarżonej.

Wyrokowi temu zarzucił rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonej M. G. (1) w stosunku do społecznej szkodliwości czynu oraz winy, z uwagi na naruszenie podstawowych zasad ruchu drogowego przez oskarżoną poprzez prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w terenie zabudowanym, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary, co powoduje, że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokoja społecznego poczucia sprawiedliwości.

Stawiając powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 jego sentencji poprzez wymierzenie oskarżonej M. G. (1) kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, w pozostałej części utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja Prokuratora zasługiwała na uwzględnienie, zaś apelacja obrońcy częściowo, a to w zakresie orzeczonego środka zabezpieczającego.

Dokładna analiza zarzutów obrońcy pozwala na wysnucie wniosku, że obrońca nie kwestionuje samego sprawstwa oskarżonej, która zresztą nigdy nie negowała, że poruszała się pojazdem mechanicznym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości.

Zarzuty zatem naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, obrońca zdaje się wywodzić z tego, że Sąd Rejonowy uznał, że oskarżona w chwili czynu była osobą poczytalną, tymczasem obrońca wskazuje, że jej zdaniem w chwili czynu oskarżona znajdowała się w stanie niepoczytalności określonym w art. 31 § 1 k.k. Obrońca powołuje się przy tym na to, że oskarżona leczy się psychiatrycznie od 2014r., w dniu popełnienia zarzucanego jej czynu była pod wpływem silnych leków psychotropowych. Obrońca wskazuje, że Sąd Rejonowy nie powinien opierać się na opinii biegłych, lecz na zawnioskowanym przez obronę dowodzie z zeznań lekarzy. Powyższa argumentacja obrońcy jest oczywiście nietrafna. Zgodnie z treścią art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 202 kpk jedynym dopuszczalnym w świetle obowiązujących przepisów dowodem dla ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego jest opinia 2 biegłych lekarzy psychiatrów, która nie może być zastąpiona zeznaniami lekarzy, nawet tych, którzy leczą oskarżonego. W wyjątkowych przypadkach dopuszczalnym jest przesłuchanie lekarzy prowadzących oskarżonego, jednakże ich zeznania nie mogą być podstawą do oceny stanu zdrowia psychicznego, ale jedynie mogą być pomocne dla biegłych w formułowaniu wniosków, czy też dla Sądu, przy ocenie dowodu z opinii biegłych i mogą się stać asumptem dla dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych, czy też dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii dotychczasowych biegłych. W niniejszej sprawie o stanie zdrowia psychicznego oskarżonej wypowiedziały się dwa zespoły biegłych psychiatrów, przy czym zespół w osobach biegłych M. M. i R. S. dwukrotnie - w drugiej opinii wspólnie z biegłym psychologiem S. K.. We wszystkich

tych opiniach biegli wskazali, że oskarżona w chwili czynu nie miała zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k. Rozpoznali jedynie zaburzenia adaptacyjne na poziomie nerwicowym (opinia k. 19-21), czy zaburzenia depresyjno lękowe o nieznacznym nasileniu (k. opinia k. 110-110). Biegli wskazywali także, że u badanej rozpoznali uzależnienie od alkoholu i wskazywali, że zarzucany jej czyn pozostaje w związku z uzależnieniem od alkoholu. Biegli przy tym wydawali swe opinie nie tylko w oparciu o badania oskarżonej, lecz także w oparciu o dokumentację medyczną oskarżonej. I tak biegli psychiatrzy L. T. i M. P. wydając swą opinię z dnia 08.03.2017r. oparli się także na skierowaniu oskarżonej do szpitala psychiatrycznego z dnia 24.02.2017r. z rozpoznaniem „zaburzenia konwersyjne, epizod depresji, uzależnienie od alkoholu” oraz na zaświadczeniu wydanym w dniu 24.02.2017r. przez lekarza psychiatrę A. P., u którego oskarżona się leczyła, informujące, że: „pacjentka leczona systematycznie psychiatrycznie ze względu na zaburzenia nastroju – epizod depresji, zaburzenia konwersyjne oraz **uzależnienie od alkoholu ...**”. Z kolei biegli psychiatrzy M. M. i R. S. wydający opinię z dnia 07.08.2017r. oparli się nadto na zaświadczeniu o hospitalizacji oskarżonej na Oddziale Psychiatrycznym Dziennym (...), zaświadczeniu lekarza leczącego oskarżoną, A. P. z dnia 07.03.2017r., w którym ponownie wskazał on, że oskarżona leczy się u niego z powodu depresji, zaburzenia konwersyjnego, uzależnienia od alkoholu, a nadto na zaświadczeniu z dnia 20.03.2017r. lekarza psychiatry J. P., z którego wynikało, że oskarżona leczy się w jej gabinecie z rozpoznaniem zaburzeń depresyjno – lękowych, oraz na karcie informacyjnej leczenia oskarżonej w okresie od 06.04.2017r. do 05.05.2017r. w Oddziale Psychiatrii (...) w C. przy ul. (...) z rozpoznaniem: „epizod depresyjny ciężki, zaburzenia pourazowe”. Biegli M. M. i R. S. jak wynika z ich opinii wnikliwie zapoznali się z kartą leczenia oskarżonej na Oddziale Psychiatrii (...) w C. przy ul. (...), szczegółowo wskazując na jej treść (opinia k. 109). Przed wydawaniem opinii z dnia 25.05.2018r. biegli psychiatrzy M. M. i R. S. oraz biegły psycholog S. K. zapoznali się nadto z: opinią psychologiczną z dnia 30.10.2017r. wydaną na Oddziale Dziennym (...) w C., orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 02.10.2017r. i z dnia 22.03.2017r., kartą informacyjną dotyczącą oskarżonej z Oddziału Psychiatrycznego Dziennego (...) w C. w okresie od 1.09.2017r. do dnia 05.12.2017r. z rozpoznaniem: „zaburzenia depresyjne w przebiegu zaburzeń adaptacyjnych (stresu pourazowego)”, zaświadczeniem o stanie zdrowia z dnia 27.02.2018r. dotyczące M. G. (2), gdzie rozpoznano zaburzenia depresyjno lękowe.

Jak z powyższego wynika biegli wydający opinię zapoznali się z bogatą dokumentacją leczenia, w tym leczenia prowadzonego przez lekarzy A. M. i dr Ł.. Biegli nie mieli żadnych wątpliwości co do postawionego u oskarżonej rozpoznania, nie wnosili o uzupełnienie materiału dowodowego o dodatkową dokumentację medyczną. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że opinie psychiatryczne znajdujące się w aktach sprawy jako pełne, jasne, pozbawione sprzeczności stanowiły wiarygodne źródło informacji o stanie zdrowia psychicznego oskarżonej. Obrońca nie przedstawił w istocie żadnych argumentów mogących podważyć wiarygodność tychże opinii. W sytuacji gdy opinia jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, że opinia nie spełnia oczekiwań obrony, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20.09.2017r. II KK 254/17).

Sąd Rejonowy nie dopuścił się zatem obrazy żadnych przepisów postępowania oddalając wniosek dowodowy o przesłuchanie w charakterze świadków lekarzy psychiatrów leczących oskarżoną, skoro dla oceny stanu zdrowia psychicznego miarodajnym są opinie biegłych psychiatrów, które opierały się na obszernej dokumentacji leczenia oskarżonej, w tym leczenia prowadzonego przez zawnioskowanych świadków. Stąd także Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie tych świadków. Podnieść należy przy tym, że u oskarżonej rozpoznano jedynie zaburzenia depresyjne i uzależnienie od alkoholu, a powyższe schorzenia, jak uczy doświadczenie z innych spraw w zasadzie nie skutkują zniesioną, czy ograniczoną poczytalnością. Niezasadny był tym samym zarzut pominięcia przez Sąd Rejonowy dokumentacji medycznej oskarżonej, z której wynika, że leczy się ona od 2014r. Dokumentacja ta została uwzględniona, rzecz jednak w tym, że schorzenia na jakie cierpi oskarżona, nie skutkują zniesioną czy ograniczoną poczytalnością.

Sąd Okręgowy zauważa przy tym, że obrońca zupełnie nietrafnie wskazał, że Sąd Rejonowy oddalając wniosek dowodowy o przesłuchanie tych świadków dopuścił się obrazy art. 427 § 4 kpk. Po pierwsze przepis ten został uchylony

z dnia 15.04.2016r., a po drugie jego obrazy nie mógł się dopuścić Sąd Rejonowy, gdyż nie do Sądu Rejonowego był adresowany ten przepis.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się także obrazy art. 43 a § 2 kk, gdyż w przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. orzeczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej jest obowiązkowe.

Sąd Okręgowy uwzględnił natomiast zarzut apelacji obrońcy dotyczący zbędności orzeczenia wobec oskarżonej środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień – odwykowej we wskazanej przez Sąd placówce leczenia odwykowego i poddaniu się leczeniu uzależniania od alkoholu, tj. (...) Ośrodka (...) ul. (...) w C., jednakże uwzględnienie tego zarzutu nie było wynikiem podzielenia argumentów obrońcy, że oskarżona nie jest osobą uzależnioną od alkoholu. Wskazać należy, że to, że oskarżona jest uzależniona od alkoholu wynika nie tylko z trzech opinii biegłych psychiatrów, ale także z załączonych do akt sprawy zaświadczeń od lekarzy psychiatrów leczących oskarżoną. I tak lekarz psychiatra A. P. w zaświadczeniach z dnia 24.02.2017r., z dnia 07.03.2017r. i skierowaniu do szpitala psychiatrycznego z dnia 24.02.2017r. wskazał, że rozpoznał u oskarżonej m.in. uzależnienie od alkoholu. (k.22-23 i k. 77). W ostatniej opinii biegli psychiatrzy i biegły psycholog wskazali, że oskarżona jest osobą uzależnioną od alkoholu, aczkolwiek obecnie deklaruje abstynencję. Podnieśli, że zawarte w aktach dane, jak i dane uzyskane od opiniowanej pozwoliły na postawienie takiego rozpoznania zgodnie z obowiązującą Międzynarodową Statystyczną Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych Rewizja dziesiąta ((...)10), do których między innymi należą, ograniczenie wzorców zachowań związanych z piciem alkoholu pomimo wyraźnych szkód fizycznych, psychicznych i społecznych., o których wiadomo, że mają ścisły związek z piciem, oraz występowanie psychologicznych mechanizmów uzależnienia takich jak system iluzji i zaprzeczeń (głównie racjonalizowanie i minimalizowanie). Sąd Okręgowy w Częstochowie, podobnie jak i Sąd Rejonowy nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania powyższych wniosków opinii. Analiza apelacji obrońcy prowadzi do wniosku, że także obrona nie potrafiła przedstawić argumentów mogących podważyć owe wnioski. Nie może być bowiem takim argumentem okoliczność, że oskarżona ma od października 2017r. utrzymywać abstynencję. Nie trzeba bowiem posiadać żadnej wiedzy specjalnej by wiedzieć, że w rozumieniu medycznym osobą uzależnioną od alkoholu może być osoba utrzymująca abstynencję przez kilkadziesiąt lat. Rzecz w tym, że dla takiej osoby wypicie najmniejszej ilości alkoholu może spowodować powrót do nałogowego spożywania alkoholu. Także okoliczność, że psycholog, pod którego pieczęcią znajduje się oskarżona od kwietnia 2017r. nie stwierdził u niej objawów uzależnienia nie świadczy, że oskarżona nie jest uzależniona od alkoholu. Analiza jego zeznań prowadzi do wniosku, że nie dysponował on taką wiedzą jak biegli psychiatrzy i psycholog wydający opinię w niniejszej sprawie, w szczególności nie miał dostępu do zaświadczeń wydawanych w 2017r. przez lekarza, u którego oskarżona się leczyła, a który stwierdził uzależnienie od alkoholu, a także nie znał okoliczności niniejszej sprawy, zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonej.

Sąd Okręgowy uchylił jednak orzeczony środek zabezpieczający, mając na względzie treść art. 93 b § 1 kk, w myśl którego Sąd może orzec środek zabezpieczający, gdy jest to **konieczne** aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego, a inne środki prawne określone w tym kodeksie lub orzeczone na podstawie innych ustaw **nie są wystarczające**. Z powyższego przepisu wynika zatem konieczność, niezbędność orzeczenia środka dla zapobieżenia popełnieniu przez sprawcę przestępstwa, wyraża on ponadto klauzulę subsydiarności, to jest środki zabezpieczające stosuje się tylko wówczas, gdy inne środki prawne nie są wystarczające dla zapobieżenia przestępstwa (zasada ultima ratio środków zabezpieczających). Tymczasem skoro oskarżona jak deklaruje i co potwierdza opinia biegłych z dnia 28.05.2018r. utrzymuje abstynencję od wielu miesięcy, to orzekanie środka zabezpieczającego w postaci obowiązku podjęcia terapii uzależnień nie jest niezbędne dla zapobieżenia przestępstwa. W ocenie Sądu Okręgowego w Częstochowie środkiem prawnym, który zapobiegnie popełnieniu przez oskarżoną przestępstwa związanego z jej chorobą alkoholową, będzie związany z okresem próby obowiązek powstrzymywania się od alkoholu. Podkreślić należy, że obowiązek ten będzie podlegał kontroli przez kuratora (art. 173 § 2 pkt 2 k.k.w.) i w razie nie przestrzegania go Sąd będzie mógł zarządzić wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy podzielił argumenty Prokuratora, że orzeczenie wobec oskarżonej samoistnej kary grzywny było karą rążaco łagodną, nie spełniającą funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokajało społecznego

poczucia sprawiedliwości. Oskarżona wiedząc, że zażywa leki psychotropowe, których nie powinna łączyć z alkoholem świadomie spożywała alkohol, a następnie mając blisko 2 promile alkoholu zdecydowała się na prowadzenie pojazdu mechanicznego po drodze publicznej. Nie może przy tym usprawiedliwić oskarżonej okoliczność, że spożywając alkohol chciała odreagować sprzeczkę z A. K..

Z tych też względów podziеляjąc zarzut Prokuratora oraz zarzut obrońcy w zakresie zbędności orzeczenia środka zabezpieczającego Sąd Okręgowy:

4. zmienił zaskarżony wyrok w zakresie wymiaru kary w ten sposób, że:

d. w miejsce orzeczonej w pkt 1 kary grzywny wymierzył oskarżonej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 par. 1 i 2 k.k. i art. 70 par. 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy tytułem próby;

e. uchylił środek zabezpieczający orzeczony w pkt 5;

f. na podstawie art. 72 par. 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżoną do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

5. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

Podstawą rozstrzygnięcia był przepis art. 437 kpk.

Na zasadzie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych, mając na względzie, że jest ona osobą niepracującą, pozostającą w leczeniu.